

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23792/2023
21.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милка Цанић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Жикић, адвокат из ..., ради раскида уговора о купопродаји, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 884/23 од 06.04.2023. године, у седници одржаној 21.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 884/23 од 06.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П 232/22 од 06.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се раскине Уговор о купопродаји закључен између тужиоца као продавца и туженог као купца оверен пред јавним бележником Владицом Милојевићем из Параћина под бројем Опу 33-2018 од 10.01.2018. године као неоснован. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је утврђено да Уговор о купопродаји закључен између тужиоца као продавца и туженог као купца, оверен пред јавним бележником Владицом Милојевићем из Параћина под бројем Опу 33-2018 од 10.01.2018. године, није раскинут у члану 5. наведеног уговора у делу којим је уговорено да купац губи право повраћаја дела купопродајне цене коју је исплатио тако да тужени нема право на повраћај датог новца у износу од 10.000 евра у динарској противвредности. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 884/23 од 06.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и туженог и потврђена пресуда Основног суда у Параћину П 232/22 од 06.10.2022. године у ставу првом изреке и у ставу другом изреке у делу у коме је одлучено да тужени нема право на повраћај датог новца у износу од 10.000 евра у динарској противвредности. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Параћину П 232/22 од 06.10.2022. године у преосталом делу става другог и у ставу трећем изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца у делу којим је предложио да суд донесе пресуду којом, преосталог дела неће раскинути Уговор о купопродаји закључен између

тужиоца као продавца и туженог као купца оверен пред јавним бележником Владицом Милојевићем из Параћина под бројем Опу 33-2018 од 10.01.2018. године у члану 5. у делу где је уговорено да купац губи право повраћаја дела купопродајне цене коју је исплатио, што је тужени дужан да призна и трпи. Обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 63.250,00 динара. Ставом трећим изреке, одбачена је жалба туженог изјављена на став први изреке пресуде Основног суда у Параћину П 232/22 од 06.10.2022. године као недозвољена. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поводом изјављене жалбе исплати 9.200,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 13.09.2019. године. Вредност предмета спора је 10.000,00 евра у динарској противвредности. Овај износ према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на утврђење а у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија није дозвољена.

Тужилац је изјавио ревизију и у односу на став други изреке другостепене пресуде којом је преиначена првостепена пресуда и у том делу је одбијен тужбени захтев тужиоца. Из овога произлази да тужени нема правни интерес да подноси ревизију у односу на преиначујући део другостепене пресуде, а у случају недостатка правног интереса, ревизија се одбацује на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 4. ЗПП-а.

Чланом 413. ЗПП прописано је да неблаговремену, непотпуну и недозвољену ревизију одбациће Врховни суд решењем, ако то у границама својих овлашћења (члан 410) није учинио првостепени суд.

На основу члана 413. ЗПП Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић